

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СТРУЧНИ ДЕО

ПОСТОЈИ ЛИ ЗАДРУГА ИЗМЕЂУ ОЦА И СИНОВА

Наше полицијске власти стоје скоро свакога дана пред питањем: да ли постоји задруга између родитеља и деце — оца и синова — или не?

Оне су пред тим питањем и онда, кад имају да врше наплату приватних дугова, које су учинили синови у заједници са оцем, а много су чешће пред њим кад имају да извршују кривичне преоуде за разна кривична дела из кривичног закона, даље по закону о шумама, по закону о монополу дувана, соли, и установи нових монопола, царинском закону и многим другим специјалним законима.

И што је интересантно, и ако се са овим питањем сретају тако често, опет оно није јасно и чисто за један огроман број полицијских и општинских чиновника, него једни раде овако, а једни онако.

То се лепо види из многобројних питања, која су упућена уредништву „Полицијског Гласника“, а и из многих одлука донесених по оваквим случајевима.

Да би се ова разноликост, у оцени овога питања, отклонила, ми ћемо изнети овде како оно стоји с обзиром на законске одредбе, које о њему говоре.

Да би правилно одговорили на исто, ми морамо прво да констатујемо: да се за појам задруге, према § 57. и 507. грађанског закона, тражи смеша заједничког живота и имања свезом *средства* и усвојења.

Понављамо: заједничког живота и имања, јер где оскудева један од ова два услова, ту нема задруге у смислу поменутих законских наређења.

Износећи овако, елементе, који условљавају задругу, одмах видимо, да код оца и синова оскудева један од њих, на име: нема *смеше имања*, па по томе ни задруге, јер све оно, што је отац стекао, то је његова властита својина, а не и његових синова.

Доказа за овакво гледиште налазимо у наређењима § 121. грађанског закона, по коме: „што год деца под родитељском

влашћу и њиховим управљањем прибаве то родитељима својим прибављају, као год што нарасно родитељи за своју децу имање прибављају и њима остављају.“

Кад се овоме законском наређењу дода и оно из § 150. поменутог закона, по коме пунолетна деца могу напустити кућу свога оца кад хоће, и обрнуто отац их може из куће истерати кад хоће, онда је до очигледности јасно, да ту *задружног одношаја нема*.

Али, ако би се и за часак двоумили, да ли ове поменуте одредбе јасно казују одношај оца и деце, ми не можемо посумњати у тачност овога гледишта кад узмемо у обзир чл. 67. закона о непосредном порезу од 1885 године, која је одредба, истина, отпала доцније из овога закона, али је одржана ставом трећим тачке 8. чл. 2. закона о таксама, где се *законодавац отворено изјаснио: да између родитеља и деце не постоји задружни одношај у смислу § 507. грађ. закона*, те га он изузетно од ов га ствара за случајеве примене закона о порезу и таксама.

Из овога што смо доведе изнели јасно се види, да између родитеља и деце не постоји *задружни одношај*, односно да деца немају право на имовину свога оца докле је он жив, те према томе нити се из његове имовине могу наплаћивати приватни дугови његових синова, нити њихове кривичне осуде, нити пак они сами могу тражити деобу имања са оцем, каквих случајева такође има врло често.

Изузетак од овога учињен је у изменама § 325. а. законика о кривичном судском поступку, од 25. јануара 1901. године, само за наплату оних трошкова, који се помињу тачкама 4. и 5. § 322. и 325. поменутог закона, јер се они могу наплатити и продајом очеве имовине кад је кривица учињена из *користољубља* и за време, докле су синови били у *заједници* са оцем.

Исто тако учињен је изузетак и чл. 102. закона о шумама, који предвиђа: да ће за штету, коју учине малолетници и остали тамо побројани, бити одговорни родитељи, стараоци и т. д. али само тада, ако се утврди, да над својим потчињенима нису вршили довољан надзор.

Наравно, да се њихова имовина може продати само тако, ако су они изречно осуђени пресудом на накнаду штете, по претходној оцени њихове одговорности по овоме, а никако ако такве нарочите осуде нема.

У ове изузетке свакако се имају уврстити и случајеви, о којима говори § 122. грађанског закона, јер имање, прибављено на тамо побројани начин, остаје својина оних, који су га прибавили.

Како се из одношаја оца и деце истиче још једно питање, на име: какав је положај оних пунолетних синова, који остану у заједници са оцем, па се од њиховог пунолетства и уз њихову сурадњу прибави ново имање, то ћемо и о њему рећи коју реч.

Дакле, нису ретки случајеви, да синови и после пунолетства остану код свога оца, јер нити су они нашли разлога да свога оца остављају, нити је он имао повода да их од себе тера.

Радећи, тако, у заједници, са оцем, синови много пута руководе кућом и знатно унапреде имање, прпећи, наравно, увек извора у очевом имању.

У томе положају, они могу или учинити задужење на своје име, или учинити какву кривицу, која повлачи за собом плаћање штете.

Како они немају свога оделитог имања, одакле би се извршила осуда према њима, власти долазе у недоумицу шта ће да раде, јер се са противне стране истиче захтев, да се прода оно имање, које је приновљено од њиховог пунолетства.

И ако се не може поклопити са правичношћу, да синови, који су провели свој век у кући свога оца, немају никаква права на имовину, ипак ми налазимо, да власти не би радиле по закону, ако би имање, које се води на очево име, узимале у попис и продавале за рачун синовљих осуда, јер *право на наплату из приновљеног имања, треба да се утврди судском пресудом за сваки случај посебнице*, наравно, на тужбу интересованог лица.

Судску одлуку треба тражити у толико пре, што је ово питање спорно и у нашој судској пракси.

Тако, има судова који налазе, да је останком синова у заједници са оцем и после пунолетства, заснован задружни одношај, и да деца имају право на раван део имања са оцем; има судова који такође признају, да је по пунолетству настао задружни одношај, али како није било смеше имања, јер га синови до пунолетства нису ни имали, то њима признају само право на *приновак* учињен од дана њиховог пунолетства, и на послетку има судова, која апсолутно не признају да између родитеља и деце може бити задруге, кад деца нису имала засебног имања, без обзира на то, што су и даље остала у кући очевој по пунолетству.

Ова разноликост судских оцена није само код нижих судова, него је и сам Касациони Суд доносио разнолике одлуке.

Тако, одлуком својом од 12. септембра 1878. год. Бр. 1689, он је нашао, да син не може имати право на приновљени део имања, а одлуком, опет, од 5. марта 1886 год. Бр. 455, нашао је, да син има право на део принова од пунолетства.

На сваки начин ми смо мишљења, да се у смислу § 123. грађанског закона може признати право пунолетним синовима на део принова, јер ако од пунолетства није било задруге у смислу § 507. поменутог закона, оно је ипак била једна заједница, из које они могу тражити право на награду према уложеном труду да се до тога принова у опште дође, само што се то, понављамо, увек мора утврдити судском пресудом.

Дим. С. Калајић

ПОГРЕШНО РАЗУМЕВАЊЕ § 466. ГРАЂ. СУД ПОСТ.

У § 466. грађ. суд. пост. налази се и овакав један став: „Ако би дужник за ствар, која се папла у његовом притежању казао да није његова, него неког другог, извршна ће власт њу ипак узети у попис, а изјаву дужника на протокол ставити и о томе саслушати оно лице, које дужник за господара именује“. У овом параграфу најважнији је овај став, нарочито онај део тога става који вели да ће извршна власт и оне ствари пописати, за које дужник буде казао да нису његове, а нађене су у његовом притежању у моменту пописа.

Овај пасус је од важности за то, што се намеће питање: да ли је законодавац хтео да се и туђе ствари узимају у попис за дуг каквог другог лица, а које су нађене код њега кад му је попис вршен, или не.

Ето, то нас питање интересује, те ћемо се постарати да га објаснимо онако, како је законодавац хтео да га реши.

Кад се прочитају прописи грађанског законика, који говоре о својини, онда се о њој може добити оваква дефиниција: својина је искључива и највиша власт једног лица над једном ствари. Ова дефиниција о својини важи донде, док на њој нема какве ограничености, која се не претпоставља, већ се увек мора доказати, као што прописује § 214. грађ. законика. Па кад је својина искључива и највиша власт

над једном ствари, онда могу ли се ствари другог лица, које су нађене код дужника за време пописа, увек узети у попис за тај туђ дуг? Одговор је негативан. Не могу.

Ово потврђује и § 471. тач. 1. грађ. суд. пост. који наређује да се туђе ствари не могу узети у попис, као што се туђа ствар не може ни заложити — § 314. грађ. законика.

Па за што онда § 466. каже да ће се узимати у попис ствари за које дужник каже да нису његове, већ неког другог лица и шта тај пропис подразумева кад овако прописује.

Дужник изјављујући при попису да код њега — у његовом притежању — има ствари туђих, може показати основ — *justus titulus* — по коме их држи, или га не може да покаже. На овај је други случај законодавац мислио у поменутом параграфу и за то је казао, да ће се те ствари пописати и појављени господар упутити на парницу, наравно ако изјави да су ствари његове, јер кад дужник не може да докаже да су те ствари, које су нађене код њега, туђе, онда је претпоставка, пошто су већ код њега, да су његове, те се за то и потписују. Сасвим је логично, што се и онај, који изјави да су ствари његове, а о томе нема доказа, јер би их иначе и дужник имао, да их и он има, упућује на парницу да утврди своју својину тих ствари.

Стоји ли први случај: да је дужник показао по ком основу држи ствари за које вели да су другог лица, онда те ствари нису његове и извршна их власт не сме пописати, јер би тим својим радом вређала туђе право својине, а због тога би одговарала и грађански и кривично.

Да ли се § 466. примењује онако, како ми мислимо да треба, а нарочито да се забавимо његовом применом код наших извршних власти.

Одмах можемо констатовати да наше извршне власти овај пропис врло рђаво примењују. То далази отуда што још немају пречишћене појмове о државини.

Како од јасног и правилног схватања појма државине, зависи и правилна примена § 466, то ћемо укратко изнети шта вели теорија да је државина и који су елементи потребни за државину.

Државина је такав материјални додир лица са извесном ствари, при коме се оно појављује као сопственик те ствари и ову употребљава на начин, како то сопственик једне ствари има права чинити.

Из овога се види да се државина ствари састоји из два елемента. Једног материјалног, који се састоји у факту, да је једна ствар заиста у рукама једног лица, да је са њим заиста у материјалном додиру. И једног интелектуалног, који се састоји у томе, што једно лице имајући једну ствар у својим рукама, ову држи као своју, као њен сопственик. Технички термин за први елемент је: *corpus*, а за други: *animus domini*.

Под *corpus*-ом подразумева се фактичка власт, материјални однос са предметом државине. Не тражи се да је та фактичка материјална веза директна, па да може бити говора о државини; довољно је да

је она таква, да се лицу даје маха, да над стварју предузима оне радње, које проистичу из права својине, или још боље које проистичу из факта да се једна ствар у своје име држи.

Шта се разуме под *animus domini*, који је интелектуални елемент, речено је напред.

Тек кад се оба ова елемента сједине у једном лицу имамо државину, која је као фактичка власт над једном стварју, битна претпоставка и атрибут својине. У случају да један елемент недостаје, нема ни државине у правном смислу.

Сем тога, што код наших извршних власти није пречишћен појам о државини, код њих још нема јасног појма о детенцији или придржњштву. Код детенције или придржњштва лице има извесну ствар у фактичкој власти; али је не држи као своју, већ у име другог, као туђу.

Када код извршне власти буде тачне разлике између државине и придржњштва и јасне преставе о појму државине у правном смислу, а не како се то узима у обичном говору а и о детенцији, онда се неће дешавати да се и туђе ствари узимају у попис. Извршна ће власт при попису констатовати да ли се ствари, које се пописују, а налазе код дужника, налазе у његовој државини, и ако то буде, онда ће их пописати, јер је државина претпоставка својине; или ће утврдити да су те ствари у детенцији и онда их неће пописати, јер их дужник држи као туђе, а туђе се ствари не смеју узимати у попис.

Према томе и оне ствари, за које дужник каже да их држи у туђе име, да су другог, а то не може да докаже, налазе се у његовој државини и оне ће се узети у попис. То је хтео да каже у почетку цитирани став, § 466, а не да ће се узети у попис ствари које су у детенцији о чему се не води рачуна нарочито од стране извршних власти.

Надамо се да ћемо овим нашим радом допринети да се у будуће не чине грешке од стране извршних власти и узимају у попис туђе ствари, а све услед тога што се није правилно схватило шта је државина, а шта придржњштво.

Вит. Д. Крстић

писар Управе града Београда

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Четврта идеја. — Један човек, свађа са човеком, један човек са густим и уздигнутим брковима, развијености обичне, са пругастим панталонама и ципелама на дугмета. Питали смо се: ко може бити овај човек? Истраживали смо, и нашли смо. То је тобожњи отац њеног детета, с којим је она имала огромну, полузваничну и јавну свађу. Овај човек чиновник је поштанске администрације у Брислу, и Делфина га је била оптужила његовим шефовима. Услед наређене истраге, чиновник је признао да је више пута имао са њом односа, али да је увек плаћао

њену љубав. Одрицао је, да је отац, а двојица од његових другова потврдили су под заклетвом да су у истој епоси, кад и оптужени, били у интимном познанству са тужиљом. После оваквог објашњења, Делфинина тужба одбачена је. Делфина тврди, да је њен бивши љубазник лагао, и да су се његови пријатељи лажно заклели за љубав пријатељства. Ово је могуће. У сваком случају њено је срце препуно горчине и презрења према своме ниском заводнику. Опис злочинчев, који је она дала, одговара потпуно опису њеног бившег љубазника. У својој нервозној раздражености, у 2 сата по поноћи, она долази на идеју да је он могао извршити злочин над малом Жаном пошто је, по њеном мишљењу, способан зато, јер је мизерија, гад, подлац, чудовиште.

Овде је, дакле, Делфина дрско лагала. Она, у осталом, има жалосну репутацију лажљивице. Њени бивши патрони, другови, другарице, суседи и сви у општини који је познају, сматрају је као лажљивицу по навици. Један од њених бивших патрона признао нам је, да се приликом читања личног описа „човека са густим брковима“ морао насмејати и узвикнути: „Ах, новост је добра лаж Делфинина. Доста је ово жена непоправима“.

Испитали смо прошлост Делфинину у школи, па смо нашли да је и тада била оваква иста као и данас. По повратку из Париза она се, септембра месеца 1893 г. уписала у основну школу, у улици „Saint François“, у разреду г-ђе Ем Пенинк Витман. Пронашли смо ову стару учитељицу, жену добру и интелигентну, која се радо подвргла нашем испиту у интересу истине.

Ево наших питања и њених одговора:
Питање. — Можете ли ми, госпођо, дати неколико тачних података о моралним и душевним особинама једне ваше бивше ученице из 1893 и 1894 год.?

Одговор. — Појмићете, господине, да ће ми после тако дугог размака времена вероватно бити врло тешко да се сетим једне бивше ученице. Кроз наше разреде пролази толико много девојчица, да их се ми једва можемо сећати. Али, о којој је реч? Може бити да ћу се сетити.

Питање. — Сећате ли се случајно Делфине Дисар, из Париза, једне мале плавуше, која је због своје важне сведоџбе индиректно умешана у аферу Ван Галкову?

Одговор. — Опомињем се, да сам читала у новинама о сведоџби неке г-ђе Дисар, али нисам знала да се то односи на нашу Делфину.... Делфина Дисар.. сирота мала Делфина... Али, како? Сећам је се врло добро. Њена слика јасна ми је у памети, као да је то јуче било. Чини ми се, да је још гледам пред собом.

— *Питање.* — Да ваша сећања буду тако жива после толико дугог времена, мора постојати какав специјални узрок. Према томе, ви ћете, на сваки начин, моћи дати неколико обавештења о карактеру Делфинином. Да ли је ова млада девојка волела истину док је била у школи?

Одговор. — Нарочиту пажњу обрађала сам на ову ученицу с обзиром на велику беду у којој се налазила. У свима разредама и у целој школи она је била нај-

сиромашнија, с тога сам према њој осећала дубоко сажаљење и тражила да је помогнем колико могу. Сваке суботе, кад сам морала остајати у школи ради надзиравања доручка, слала сам Делфину кући да ми донесе јело. У кући су разумевали шта ово значи, и с тога су ми слали по два obroka, да би и Делфина могла са мном јести. На овај начин имала сам прилике да је ценим и оцинем боље по сваку другу ученицу, а и она је била поверљива према мени. Изгледала ми је више добра, без неваљалства; у погледу физичком увек јој је оскудевала најелементарнија нега. Сећам се њених бедних руку и њених жалосних очију. Због живе маште, још тада је имала склоност ка претеривању. Волела је да увећава факте, и да их представља на начин више драматичан. Била је умешна у причању узбудљивих ствари, у сликању своје сопствене беде са узбуђењем које је цепенало душу. Директорка школе, видећи колику пажњу поклањам овом детету и његовом казивању, опомињала ме је више пута да будем обазрива. „Ви не увиђате да је ова мала једна лажљивица, која се усињава да буде интересантна, да би побудила ваше сажаљење, и да само хоће да вас експлоатира“. Сећам се врло добро ових директоркиних речи.

Питање. — Велите да је Делфина волела да претерује и драматиче. Али, да ли је лагала и да ли сте дошли до каквог очигледног доказа о томе?

Одговор. — Да. Једног дана ухваћена је у очигледној лажу.

Питање. — Хоћете ли бити добри да ми тачно означите под којим је приликама то било?

Одговор. — Једно после подне, за време школске 1893—1894 год. директорка школе г-ђа Линдекен срела је Делфину на улици за време школских часова, и запитала је за узрок тога. Неустежући се ни најмање, Делфина јој је одговорила да сам је ја послала мојим приватним послом. Директорка се хтела о овоме уверити, па је с тога узела Делфину за руку, довела је у школу и упитала ме: стоји ли у истини њено казивање? Одговорих јој, да никад себи не би допустила, да Делфину или ма коју другу ученицу употребљујем ма и за најмање приватне ствари, нарочито за време школских часова. Позвах сама Делфину да каже истину. Потпуно збуњена, признала је пред свима ученицама и директорком да је лагала, после чега се директорка није могла уздржати а да не узвикне: „Ах, гадна лажљивице. Нисам ли вам казала да грешите што верујете њеним историјама. Сада се, госпођо, и сами можете уверити да сте грешили што сте веровали овом детету“. То није било поверење — одговорих — већ сажаљење које сам према њој осећала“.

Да би се само извукла из једне своје незнатне грешке, Делфина се, дакле, није устручавала да оптужи своју наставницу, која је према њој била толико добра и милостива. Извесно је, да не треба преувеличавати важност ове детиње лажи, која само доказује обично несвесност и глупост ученице. Још у школи Делфина се показала као лажљивица, па је таква

остала и у доцнијем животу. То је наш закључак.

Г-ца Делфина Дисар тврди сада, да је афера Ван Галк била узрок њеној и њене фамилије беди. Више од сто пута она је, вели, била позивана код државног тужиоца, или код истражног судије или код полиције, због чега је морала прекидати посао и изгубити многобројне наднице. Поред овога, многи патрони отпуштани су је због неуредности у послу, која је проистичала због њених честих одласака властима. Што се тиче овог последњег казивања, уверили смо се да је апсолутно неистинито, али је ипак извесно, да су чести полицијски и судски послови били од штете по Дисарове. Кад је по цео дан остајала код власти, Делфина је примала незнатну дангубу сведока, али ово није могло надокнадити њене изгубљене наднице.

Руководећи се вишим интересом истине, сматрали смо за потребно да Делфину представимо у правој боји, да откријемо њену лаж и да докажемо, да ни један интелегентан и разуман човек не може веровати таким речима ове жене. Било би недостојно једног браниоца интереса жена,¹⁾ да против једне несрећне раднице гаји ма и један атом зловобе или пакости. У осталом, зашто? Делфина је лажљивица, али није рђава; у многим погледима она чак заслужује и поштовање.

Жалосној и сиротној беди Дисарових није никако узрок афера Ван Галкова, већ јој је узрок много ранији, дубљи и жалоснији. Делфинина мати, готово слена, оптерећена са петоро деце, била је напуштена од развратног мужа, који је отишао да живи са једном другом женом. По изласку из школе, Делфина се морала подухватити тешког посла да издржава целу фамилију. Њена слаба зарада, једва довољна за егзистенцију једног лица, требала је да буде довољна за њих шесторо. Слично стање ствари, толерирано нашим јединственим законима и фаворизирано нашим обичајима, недостојно је једне напредне и паметне цивилизације. Жалосна беда, исцрпљеност, недостатак ваздуха, одсуство игијене, недовољна храна, оскудица у свему и жалосна средина само су могли погоршати Делфинину раздражљивост и увећати њене недостатке. Њена сведоџба, кад јој се зна прави узрок, није ниуколико нечасна, и ако је проста измишљотина. Она доказује изванредну честитост њене мајке, која је приморана да помогне власти; она, исто тако, доказује Делфинину релативну часност, јер се она пуних пет дана одупире својој матери само да не би омела власт својим фантастичним причањем. Најзад који је једностран, није могао схватити прави мотив Делфинине измишљотине. Извесна лица оптужују наивно несрећницу, да је примила знатну суму — добро обавештени они чак прецизирају: 17.000 дин. — да својом сведоџбом одбрани Dr X.... По другима, она подводица од 20 год. била је Шарлота, сестра Делфинина. Истина и стварност простије су и природније. Делфина

¹⁾ Нисам је написао више научних дела у корист жена. Пр.

је лагала; по својој навици она је причала једну историју, немислећи на последице своје измишљотине. По несрећи, њена лаж, у принципу незнатна, окренула је рђаво, и имала озбиљних и непредвиђених последица. Заклоњен испитом сведошце, која је потицала од једне несвесне лажливице, прави злочинац, покривен лажним личним описом псеудо-злочинца, могао је пркосити властима, и избећи, чак и до данас, некажњивост. Али оно, што је нарочито чудновато у овој афери, то никако није лажно и бесмислено брбљање Делфине Дисар, већ она крајња лакоћа с којом су власти њену сведошцу примиле, без анализе и контроле, дајући овим сраман доказ о потпуном одсуству разума и расуђивања.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И УПУТИ

Питање о томе, да ли чиновник, који је, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпуштен из државне службе, с тим, да му се на име помоћи издаје 30% годишње од његове плате, па се примања те помоћи одрекао, може то одрицање помоћи порицати, спорно је, и за расправу истога надлежан је суд.

В. П., као судија првостепеног суда на расположењу, указом од 10. децембра 1903 год. отпуштен је, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, из државне службе с тим, да му се у име милости издаје 30% годишње од његове плате.

У акту од 20. децембра 1903 год., који је упутио Министру Правде, В. П. изјавио је, да се дате му помоћи горњим указом одриче.

Министар Правде нашао је, да се В. П. може одрећи ове помоћи зато, што закон ово не забрањује, а и с погледом на интерпретационо правило: да се закон, који садржи неко добротинство (бенефицијум) за извесно лице, не може тумачити у томе смислу, да он у место на корист буде на штету тога лица. С тога је решењем од 20. децембра 1903 године № 15741, одлучио, да се ово одрицање помоћи од стране В. П. уважи.

Молбом од 11. новембра 1909. год. В. П. обратио се Министру Финансија и тражио, да Министар нареди Главној државној Благајници, да му се од 3. новембра исте године издаје помоћ у 30% од његове систематичне плате у 4000 дин., која му помоћ припада по указу од 10. децембра 1903 год.

Расмотривши акта по овом предмету, Министар је нашао, да се молилац В. П. актом од 20. децембра 1903. год. дате му помоћи одрекао, и да му је ово одрицање помоћи уважено решењем Министра Правде № 15741, 1903 год. С тога га је решењем од 16. новембра 1909 г. ДРБр. 18415, известио, да му по горњој молби не може дати задовољења.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да се предмет ове жалбе не тиче административног спора у смислу

тач. 2. чл. 48. закона о пословном реду у Државном Савету, јер као што се из жалбеног решења Министровог види, Министар није ни решавао о праву жалитељевом, већ га је само известио, да му по тражењу не може дати задовољења зато, што се дате помоћи одрекао. Па како је питање о праву жалитељевом на помоћ од 30% о његове бивше систематичне плате спорно, јер има да се утврди, да ли своје одрицање на помоћ може порицати, а за расправу тога, по чл. 146. Устава, надлежан је суд, коме жалитељ може са тражењем и да се обрати, ако хоће и успеху се нада, — то је Државни Савет одлуком од 2. марта 1910 године № 1855, одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесу.

Полицијска власт дужна је претходно да извиди и оцени све околности из времена задужења дужниковог, које утичу на одређење његовог статуса, па тек онда да приступи доношењу своје одлуке.

Стојиљко Ш., трговац из Смедерева, обратио се начелству округа смедеревског и поднео на извршење решење смедеревског првостепеног суда од 24. јануара 1901 год. № 2327, тражећи, да му начелство од његовог дужника Петра Н., из Михаиловца, наплати 600 дин. дуга са интересом и трошковима продајом његовог плаца и куће у Смедереву, наводећи, да је дужник Петар у времену задужења упражњавао опанчарски занат.

Кад је начелство приступило наплати овога дуга, суд општине михаиловачке уверењем својим од 18. децембра 1908 год. № 3212. утврдио је, да дужник Петар живи у селу Михаиловцу на имању жезином од пре 25 год. и да не ради занат опанчарски нити другу какву радњу, већ да живи од земљоделства.

Начелство окружно, налазећи да се земљоделцу, у смислу § 471. грађанског судског поступка, не могу продати пет плугова земље и плац са кућом, а дужник, сем плаца и куће, другог имања нема, — решењем од 8. јануара 1909 год. № 12584, известило је молиоца Стојиљка о немогућности наплате дуга.

Решење ово оснажио је и Министар унутрашњих дела својим решењем од 30. јануара 1909 год. ПМ 1626, с том допуну, што је жалитељу, пошто оспорава статус дужников у времену задужења, оставио право, да путем спора код надлежног суда докаже, да дужника не штити пропис § 471. тач. 4. грађ. суд. поступка.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је да ожалбено решење Министрово не одговара закону, јер је противно § 176. грађ. суд. пост. на недовољном извиђању донесено, са ових разлога:

По тач. 4. § 471. грађ. суд. пост. односно алинеје 1. код ове тачке правила Министра Правде од 4. фебруара 1874 г. № 345. (Зборник XXVI, стр. 14.) под именом земљоделца разуме се не само онај који у селу живи, већ и онај, који у вароши живи, али би му ипак земљоделство било главна радња, којом себе и породицу издржава. Овде нарочито долазе они, који живећи у вароши какав зават

раде, по тај им без земљоделства не доноси такав приход да себе и породицу издржавати могу; такви су поглавито лончари, ужари, покровије (мутавије) крпачи разних заната, одвећ незнатни бакали, бербери, рабаџије и т. д.

Из уверења суда општине михаиловачке од 18. децембра 1908 год. Бр. 3212., у акту Бр. 12584. види се само, да дужник Петар не ради опанчарски нити ма какав други занат, већ да живи на имању своје жене, Али, како жалитељ Стојиљко наводи, да је дужник Петар био опанчар — мајстор у времену задужења, и како се из уверења суда општине смедеревске од 2. марта 1907 год. № 1203, не види тачно, шта је дужник у времену задужења био, јер оно потврђује само то, да је дужник заиста радио опанчарску радњу на своје име у вароши Смедереву, то је начелство погрешило, што је, пре него је извидело: је ли се дужник Петар занимао опанчарским занатом у Смедереву као мајстор у времену задужења своје поверитељу и жалитељу Стојиљку, и, је ли се Петар тада занимао и земљоделством, као и да ли му је ово била главна радња, којом је себе и породицу издржавао, — донело решење, којим је жалитеља, и без извиђаја и оцене ових важних околности, упутило, да се за одређење статуса дужниковог обрати суду.

Писмом од 20. фебруара 1910 године ПМ 2937. Министар је известио Државни Савет, да се са предњим посматрањем слаже, и да ће жалитоцу према томе дати друго решење.

Одлука Државног Савета од 23. фебруара 1910 год. № 1662.

Кад се при убаштинешу појави спорно питање о својини земљишта између општине и онога који на њ хоће да се убаштини, општински суд је дужан, по саслушању општинског пуномоћника и оцени доказа, упутити слабију страну на парницу за доказивање својине спорног имања.

Р. П. Д., олд. адвокат, као пуномоћник Л. Л. олд., обратио се суду општине града Београда и молио, да његовог властодавца убаштини на један део земљишта, који се налази под улицом „Косанчићев венац“ испред његове куће и плаца, а који је остао на улици услед извршене регулације, наводећи, да по татији од 13. септембра 1893 год. № 11801, и ово земљиште њему припада.

Суд општине вароши Београда нашао је, да је молиоцу потврђено убаштинешу на онај део плаца, који је у његовој државини. На онај део земљишта, који се под улицом налази, не може му се издати татија, пошто тај део служи јавном саобраћају и у државини је општине.

Према § 1. закона о експропријацији и §§ 20. и 217. грађанског закона, ни општина ни држава не могу приватно имање заузети, докле сопственику претходно не даду одговарајућу накнаду за исто. И како је молиоцево имање, на које жели да се убаштини, већ давно у државини општине, то се има узети, да је оно прешло у општинске руке и да је општина сопственик истог.

На основу тога општински суд решењем од 2. априла 1899 године № 4145, одбио је молбоца од тражења.

Ово решење одобрио је и Министар унутрашњих дела решењем од 14. маја 1909 год. ПМ 8345.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министарство не одговара закону из ових разлога:

Као што се из акта овог предмета види, овде се појављује спорно питање о својини имања, за које жалитељ тврди да је његово по тапији од 13. септембра 1893 године № 11801., а општински суд опет да је прешло у својину општине путем експропријације, за коју се претпоставља да је накнада дата.

За расправу тих питања надлежни су првостепени судови у смислу чл. 146. Устава, те зато општински суд није могао одбити жалитеља од тражења убаштинења, већ је требао да саслуша и пуномоћника општинског, па по том, а по оцени поднетих доказа, слабију страну упути суду на спор, ради доказивања својине спорног имања.

Како овако није поступљено, то ни Министар није имао ослонаца у закону, да овакву погрешну радњу општинског суда жалбеним решењем оснажава.

Писмом од 20. фебруара 1910 године ПМ 2938. Министар је известио Државни Савет, да се са напред изложеним посматрањем слаже, и да ће у том смислу издати жалбоцу друго решење.

Одлука Државног Савета од 23. фебруара 1910 год. № 1571.

Јос. К. Ст.

Решење опште Седнице Касац. Суда од 12/II 1910.

Крађа кајиша и осталог апаратура са вршаће машине, крађа је из § 221 а или 223 б. крив. зак. према вредности као крађа земљодел. алата, а не као проста крађа из § 221 крив. зак.

Код шабач. првостеп. суда били су оптужена О. М. и Ж. И. што су ноћу између 3. и 4. Августа 1909. г. са гувна Б. Г. украли машински кајиш, који је стајао поред вршаће машине. Првостепени суд је нашао да је дело кажњиво по § 221. крив. зак. и пресудом својом од 28. новембра 1909. № 42951, осудио је О. М. на две године затвора а Ж. И. ослободио казне као невина. Ову је пресуду апелациони суд својом пресудом од 17. децембра 1909. № 5613 одобрио. Но по жалби државног тужиоца Касациони Суд у свом I. одељењу примедбама од 23. Јануара 1910. № 924, поништио је пресуду апелационог суда са разлога:

„Кад је ислеђењем по овој кривичи утврђено, да је приватном тужиоцу са гувна украден један машински кајиш од вршаће машине, која приватном тужиоцу служи као средство за њихову земљорадничку производњу, а крађу овакве ствари, као земљоделског алата, с обзиром и на њену вредност у овом случају, предвиђа пропис § 223 б. крив. закон.; онда је Апелациони Суд, одобравајући пресуду првостепеног суда шабачког погрешно, што је при квалификацији дела ову крађу кајиша

подвео под пропис § 221. казн. закона, којим је баш оваква крађа земљоделског алата изузета од крађа осталих ствари.

Апелациони Суд није примио ове примедбе Касац. Суда, већ је дао следеће противразлоге:

„И ако у времену издања казног законика (1860 год.) није било у Србији парних машина за вршење, ипак се и Апелациони Суд слаже са нахођењем Касационог Суда да се крађа вршаће машине као једне целине има сматрати као крађа земљоделског алата и да према томе долази под одредбу § 223 б. крив. зак., а са разлога што вршаћа машина служи у опште као једно средство за рационално обделовање земљорадње, према чему се основано има узети да и она долази у ред земљоделских алата.“

„Али како кајиш, који је оптужени О. са вршаће машине тужиоца украо не чини (не саставља једино он) машину, не може Апелациони Суд да усвоји гледиште Касац. Суда да крађа тога кајиша представља крађу земљоделског алата, нити се по томе што је крађом кајиша онеспособљена машина за рад и постала неупотребљива, може узети да овде стоји дело крађе земљоделских алата, јер је оптужени узео из притјежања тужиоцевог и себи противзаконно присвојио само кајиш, и само кајиш представља предмет крађе, а не вршаћа машина, пошто вршећу машину оптужени није узео из притјежања тужиоцевог и себи противзаконно присвојио, што се тражи за појам крађе, већ је иста машина остала и даље у притјежању тужиоцевог.“

„Да се крађа појединих делова земљоделских алата у опште, не може узети као и крађа тога целог алата, најбоље се илуструје тиме, што је законодавац сматрао за потребно да у одредби § 223. г. крив. зак. наведе да се једино код плуга крађа појединих делова, и то само означених делова (а не ма кога дела са плуга), има сматрати као крађа целог плуга.“

„Имајући у виду да је аналогија у кривичном праву и законик забрањена, поменути изузетак код крађе делова плуга мора се у најужем смислу узети и не сме се применити и код крађе кајиша као дела вршаће машине; а ово у толико мање, што у времену издања кривичног закона није ни била у Србији позната вршаћа машина, и то парна.“

Признавајући да је данас парна машина за вршење од врло велике користи у нашој земљорадничкој производњи Апелациони Суд је скромног мишљења да би се требало обратити познатим путем да се донесе потребна допуна закона и за крађе делов. вршећих машина.“

Према овако датим противразлозима Касациони Суд је у својој општој седници од 12. фебруара 1910 год. расмотрио акта овога предмета, па је усвојио примедбе свога одељења као саобразне закону, а противразлоге апелационог суда одбацио.

Одлука опште Седнице Касац. Суда од 19. Јан. 1910 г.

Крађа извршена ноћу на прост начин — без обијања, ускакања, проваливања

и т. д. није опасна крађа кажњива по тач. 2. § 223. крив. зак. већ проста крађа.

Ј. С. био је оптужен шабач. првостеп. суду за опасну крађу кажњиву по тач. 2. § 223. крив. зак. за то, што је ноћу између 15. и 16. марта 1907. ушао у затворену шталу Н. М. и из исте украо 100 кгр. зоби. На претресу приватни тужилац је изјавио, да штала, из које му је крађа извршена, није била закључена већ само реза натурена. Шабачки првостепени суд и ако је тужба овако измењена нашао је, да ипак стоји дело опасне крађе кажњиво по тач. 2. § 223. крив. зак. и оптуженог је осудио на робију. По жалби држав. тужиоца и браниоца оптуженог, Касациони Суд примедбама својим од 15. децемб. 1909. поништио је ту пресуду шабачког суда са разлога: „Кад је поротни суд износио карактерне знаке, под којима је ова кажњиво дело извршено, нашао, да је крађа извршена из тужиоцеве штале, која није била закључана, већ је само реза била натурена, онда су државне судије погрешиле што су се заједно са поротницима упустили и у оцену одговорности оптуженог, пошто поменути карактерни знаци јасно обележавају да простор из кога је крађа извршена није био затворен, те да би по смислу наређења § 224. у вези тач. 2. § 223. казн. законика могло постојати кажњиво дело опасна крађа, при свем том што је ова крађа извршена ноћу.“

Према овоме државне су судије требале да поротнике у смислу наређења чл. 34. зак. о пороти из даљег суђења искључе, па да по том саме ово кажњиво дело расправе, узимајући у оцену да вредност покрађе, по процени, износи 5 динара.“

Шабачки првостепени суд није примио ове примедбе, него је дао следеће противразлоге:

„Шабачки првостепени суд држи, да је за оцену питања, да ли у ком случају постоји дело из тач. 2. § 223. крив. зак. битно то, да је крађа, из тамо побројаних места, извршена ноћу, а није битно и то, да је крађа извршена и на начин предвиђен у § 224. крив. зак.“

Ово своје мишљење суд заснива на овоме:

1. Што и у самом тексту законском у тач. 2. § 223. крив. зак. изречно стоји кад крадљивац ноћу . . . и т. д.

2. Што се начин извршења предвиђен у § 224. крив. зак. као битан елемент узима за квалификацију дела из тач. 1. § 223. крив. закона.

3. Што се, према томе, објашње дато у § 224. кр. зак. односи искључиво на тач. 1. § 223. крив. зак., а не и на тач. 2. § 223. истог зак. прописа, иначе, ако би се ово објашњење тицало и тач. 2. § 223. онда би цела ова тачка друга била потпуно излишна, јер онда између њих не би било апсолутно никакве разлике, а излишност се у закону не може претпоставити, и

4. Ако би за квалификацију дела из тач. 2. § 223. крив. закона било битно то: да ли је дело извршено на начин предвиђен у § 224. крив. закона, онда се не да разумети, зашто је законодавац у оп-

ште и предвиђао ову другу тачку или бар зашто је стављао реч *ноћу*».

Према овако датим противразлозима, Касациони Суд је у својој општој седници од 19. јануара 1910. год. расмотрио акта овог предмета, па је усвојио примедбе свога I одељења као саобразне закону, а противразлоге шабачког првостепеног суда одбацио.

Решење Касационог Суда о сукобу полицијске власти и првостеп. суда.

Начелство окр. чачанског преставило је Касац. Суду, да је начелник среза студеничког, по оптужењу Ј. А. због горосече упутио на грађан. парницу тужиоца М. А., да тим путем докаже својину забрана где је горосеча извршена, да је то решење одобрило, начелство, но Министар Унутрашњих Дела поништио је решење начелства, налазећи да начелство није било надлежно за разматрање решења среске власти. Према овоме нач. срески послао је акта првостеп. краљев. суду на разматрање и решење по жалби, но краљевски првостепени суд огласио се за ненадлежног и вратио је акта начелству. Како се овде појавио сукоб, то је начелство молило да Касациони Суд донесе своје решење.

Касациони Суд расмотрио је акта овога сукоба о надлежности за разматрање решења начелника ср. студеничког од 25. августа 1908. год. № 11433, па је нашао: *да је за разматрање овог решења надлежан првостепени суд, а не окружно начелство, а са разлога:*

»Иследник у кривичним делима, и ако је полицијски чиновник, ради као орган судске власти онако, како је прописано у закону о поступку судском у кривичним делима. Његове су одлуке, због тога, изван домаћаја административног решавања. По томе, разматрање иследникових одлука не долази у надлежност старије административне власти, у овом случају начелства. Она на то не може имати ни права ни дужности ни по ставу седмом чл. 11 закона о уређењу округа и срезова, на који се пропис законски позвао краљевски првостепени суд, да би од себе одбио и на начелство округа чачанског пренео надлежност за разматрање поменутог решења. Решење, о коме се у том законском пропису говори, тиче се питања која су из области административних спорова и у опште примене законских прописа, који иду у домен административног права. Зато се ту и каже: према одредбама специјалних закона; међутим нема ни једног специјалног закона на коме би се могла засновати надлежност административних власти да разматра иследникове одлуке у кривичним делима, донесене по законнику о кривичном судском поступку.

у кривичним делима док је претходна истрага у току, а то је све до предаје оптужаног суду, ради решења питања о стављању под суд по § 161 и 162. кривичног судског поступка, надлежност првостепеног суда у разматрању и решавању сведена је на ова два случаја: на

разматрање решења о притвору по § 131. кривич. суд. пост. и на разматрање решења о прекидању истраге по чл. 3. закона о истражним властима. Решењем о коме је овде реч, упуће је се приватни тужилац на засебну грађанску парницу за својину земљишта на коме је гора посечена, пошто од тога зависи решење кривичнога питања, а, по нахођењу иследника, то питање треба расправити засебно, а не у овом кривичном процесу. Њиме се, дакле, прекида кривична истрага, и ако не дефинитивно, а оно привремено, до расправе једног грађанског спора, који се има повести, те по томе, у смислу члана 3. закона о истражним властима, првостепени суд је позван, да умесност и овога прекида цени и решење иследниково расмотри по изјављеној жалби.

М. Л. Р.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Један деловођа општински пита:

»У првој реченици тачке 3. чл. 86. закона о општинама, где се говори о извесним правима и дужностима општинских одбора, стоји и ово: »и решава о начину употребе и уживању општинске утрине«.

У другој реченици ове тачке одмах се поставља правило, да утрине морају задржати своју првобитну намену, сем случајева култивисања по одобрењу Министра Народне Привреде, те се тако, право одбора ограничава.

То се ограничење после понавља у ставовима трећем и четвртном поменути треће тачке тако, да одбор нити може решавати о подели утрине, нити може ове издавати под закуп.

Доводећи у везу прву реченицу са ставовима трећим и четвртим, намеће се питање: који је то начин употребе и уживања утрине, о чему може да решава одбор, кад он не може ни да их преобрати у зиратна земљишта; ни да их изда под закуп, нити да их подели појединим грађанима?

Моли се уредништво да о овоме изволи дати своје обавештење, а нарочито да нагласи то, да ли је уживање општинских утрина бесплатно или не?»

— На ово питање одговарамо:

Укидањем шумске уредбе од 4. априла 1861. године КВБр. 732 и СБр. 468, којом је било регулисано питање о општинским утринама, утрине су остале без законске заштите.

После овога, многе су општине ставале у заблуди, да су утрине неограничена општинска својина, са којом оне могу располагати по својој вољи, па су, по одлукама одборским, дељене читаве утрине појединим грађанима или свима у опште, и преобраћане у зиратна земљишта, па је ово или са свим преношено у својину деобничара, или је наплаћивана аренда.

На тај начин уништена је првобитна намена утрине, и онемогућено одржавање сточарства у појединим општинама.

Налазећи, да утрине нити су биле апсолутна својина оних генерација које су прошле, ни ових које су сада, нити да припадају само оним које ће доћи, него да су опште добро свију чланова једне општине са одређеним задатком у напред, држава је допуном т. 3. чл. 86. закона о општинама од 27. децембра 1909 године, стала на пут даљем упропаштавању утрине, и отргла од општинских одбора право располагања са овима, преносећи та права у извесним деловима на општинске и сеоске зборове, везујући, наравно, и њихове одлуке за одобрење државних власти.

То је, у осталом, и оправдано и умесно према ономе што се до сада радило са утринама, а то одговара и нашим економским потребама, јер су утрине један од првих услова за подизање и одржавање сточарства, о коме држава мора водити озбиљна рачуна још за дуги низ година, управо све докле, докле се сточарство не потисне којим напреднијим и кориснијим газдинством и подужењем.

Према овоме, општински одбори одиста немају више права да деле утрине, да их преобраћају у зиратна земљишта и да их издају под закуп.

И кад се узме у обзир, да грађани једне општине имају право бесплатне паше своје стоке према т. 1. уредбе од 29. марта 1857 године (Зборник X стр. 26) на општинским утринама, са дужношћу плаћања пореза у смислу чл. 12. закона о порезу, онда се улога одбора има свести само на то, да одлучује: да ли ће се цела утрина ставити на расположење и уживање грађанима, или само један део њен, с обзиром на величину ове и број стоке, а да се за остатак чини предлог збору да се издаје под закуп онима, који држе стоку за трговину, било да су из исте општине или из суседне.

Ово нарочито важи за општине, које имају више утрине, па би употреба свију ових била сувишна за сам домаздук њених грађана.

Даље, његово је право да одлучује: да ли ће се једна врста стоке пуштати у једну или све утрине, или у један део ако је само једна, с обзиром на прилике места и потеса и ограничења закона о чувању пољских имања.

Његово је, на послетку, да одређује: који ће се део утрине употребити у смислу тачке 3. и 6. поменути уредбе, као и све оно остало, што се може јавити као потреба одлуке одборске у погледу употребе и уживања, према месним приликама, а не прелази у права зборова општинских и сеоских.

II

Суд општине брлошке, актом својим Бр. 507, пита:

»По чл. 90. зак. о општинама, општински судови раде сваки дан, кад имају предмете за решавање, иначе у општинској судници, дању кад је време судског рада, морају бити председник општине или један кмет са деловођом.

Како овим чланом, а и ни једним другим чланом закона о општ. није одређено време судског рада, то суд учтиво моли уредништво за објашњење: кад је време судског рада по општинским судовима, да ли треба одредити канцеларско време, и ако треба онда ко је надлежан и на основу кога законског прописа? "

— На ово питање одговарамо:

Законом није нарочито одређено време канцеларијских часова за општинске судове.

Али, како се они јављају и као месне полицијске власти, онда и за њих мора бити оно исто време канцеларијских часова, које је и за полицијске власти утврђено уобичајеном праксом, јер потреба службе изискује, да су и они на послу упоредо са оним првим.

Часове рада одређује председник општине у смислу чл. 103. закона о општинама, водећи рачуна о часовима рада надзорних власти и величини послова у општини.

III

Г. Драг. В. Пауновић, полицијски писар, пита:

„По пропису § 55. казненог закона, „Деца, која немају пуних 12 година, неће се осуђивати, за злочинства и преступљења, која би учинила, него ће се дати родитељима или таторима, да их ови казне“.

По пропису § 29 тач. 6. крив. суд. пост. „Ислеђење неће се отпочињати, а отпочето прекинуће се, кад се докажу дела и околности, које сваку казну искључују, по казненом законнику.“

Према овоме, мишљења сам, да кад иследне полиц. власти буде оптужено какво лице за злочинство или пресупљење, које нема пуних 12 год., да је ова дужна, према пропису § 55 каз. закона, а на основу § 29, тач. 6. крив. суд. пост. прекинути кривичну истрагу и оптуженог малолетника предати родитељима или таторима да га ови казне.

Међутим алексиначки првостепен суд, у оваком случају, не само што ништи решење овосреске иследне власти, донето на основу изложених законских прописа, о прекиду кривичне истраге, већ у једном злочинском делу, по коме има више криваца, међу којима је један испод 12 год. старости, што је изводом из књига рођених утврђено, а који је само стављен под кривичну истрагу, тражи, да се и он стави у притвор, из разлога, да иследна полиц. власт није надлежна, да цени малолетност, но само Суд.

Молим уредништво за објашњење, о правилности мишљења у оваким случајевима ради будућег управљања.“

— На ово питање одговарамо:

Кад је у § 55. криминалног законика речено, да се деца, која немају пуних дванаест година, неће осуђивати за злочина и преступна дела, онда се никако не да претпоставити, да је законодавац имао намеру да их лишава слободе и држи у притвору за време претходне истраге, нарочито у случајевима, где је доба њихове старости утврђено крштеницама, као јавним исправама.

Према овоме, захтев суда, да се дотични кривац испод дванаест година притвори, не би одговарао духу закона, у толико пре, што иследна власт има права и по § 29. и по § 157. кр. суд. поступка, да прекине поведену истрагу кад се утврди: да се окривљени не сме казнити по закону — т. 6. § 29.

Судски захтев, да полицијска власт не прекида истрагу, био би оправдан само у том случају, ако је тужбом тражена накнада штете, па би од истраге зависило: хоће ли се она моћи утврдити и ставити на рачун одговорних у смислу § 807. грађанског закона или не.

Али, кад је решење о прекидању истраге већ поништено, а примедбе су судске, међутим, обвезне за истражну власт, онда она нека иследи дело и кривца спроведе суду са тужбом, не доносећи решење о притвору, па ће тако и избећи евенуалну одговорност за незаконит поступак према малолетнику и одговорити захтеву суда.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Никола Петровић, винарски сензал, одговара за дело утаје новца, али се налази у бегству. Он је стар 30 година, раста средњег, плавих бркова и браде. У оделу је зелене боје. — Акт кварта савамалског Бр. 2475.

Радивоје Ружић, бивши плосер, извршио је у фабрици „Гођевац“ крађу разног алата па за тим погао. Он је родом из Ужича, стар 27 година, раста високог, црномаст, малих црних бркова, у једно око разрок, у оделу грађанском. — Акт комесара топчедерске полиције Бр. 603.

Трифун Петровић, слуга, родом из Лапова, 19. фебруара побегло је из затвора начелника среза лепеничког. Он је стар 45 година, крупан, просед, малих плавих бркова, обријан у селачком оделу. — Денеша начелника среза лепеничког Бр. 7101.

Непознати крадљивци ноћу између 3. и 4. овог месеца, на опасан начин извршили су крађу Чедомиру Ранковићу, из Раче, и однели му: више душека, јастука, јорганских чаршава, њилмова, теписа, пешкира, мушког и женског одела. — Денеша начелника среза лепеничког Бр. 8034.

Милорад С. Николић, из Ратара, побегло је 29. прошлог месеца незнано куд. Сумња се да је извршио убиство над Алексом Радојичићем, из Ратара, који је нађен убијен ноћу између 28. и 29. прошлог месеца. Милорад је стар 25—26 година, средњег раста, црномаст у оделу је селачком. — Денеша начелника среза посавског округа ваљевског Бр. 4411.

Непознати крадљивци ноћу између 29. и 30. прошлог месеца, украли су Душану Петровићу, закупу кујне у хотелу „Таково“ следеће ствари: једне панталоне од црног камгарна; један женски сат са једним капком и црним ланцем од перла; једну ручну прну торбу у којој је било: 24 круне у разној монети, један нов пешкир, два бријача, два ре-

верса о заложеним лозовима „Црвеног Крста“ два реверса о датим отплататама радњи Ж. Петровића, мењача из Београда за узете лозове и личне механско-кафанско право, које гласи на Душана. — Акт кварта теразијског Бр. 3584.

Ђорђе Митровић — Николић, кажњен је пресудом Самосталне Монополске Управе са 30 дана затвора, и плаћање трошкова, али се налази у бегству. Лични опис непознат је. — Акт начелника среза лесковачког Бр. 30402/909.

Димирије Калчов, бугарски војни бегунац, коме је одређено место за становање У6, отумарао је незнано куда. Он је стар 22 године, висок, косе и бркова црних, очију црних, у оделу је грађанском са шубаром или шајкачом на глави. — Акт начелника среза тамнавског Бр. 5114.

Стеван Земановић, фотографски раденик, украо је своје газди 150 динара на побегло. Он је стар 23 године, средњег раста, слабуљав, косе смеђе, у опште плав. Од одела има на себи: браон одело, црни иберцигер, зелен шешир и на ногама цигеле. — Денеша начелника среза голубачког Бр. 2729.

Коста Петровић, тежак из Врбовца, убио је 2. овог месеца свога рођеног брата Јована па за тим побегло. Он је стар 35 година, висок, сувољав, плав, погурен. — Денеша начелника среза прокупачког Бр. 6174.

Криста Дамњанов, рударски раденик, украо је својим друговима — радницима — у Сењском Руднику 250 динара, па побегло. Он је родом из Бугарске, стар 25 година, висок, смеђ, у оделу грађанском и цигелам на шшир. — Денеша комесара Сењског Рудника Бр. 453.

Васа Ранмировић, кочијаш, родом из Јарковца у А. Угарској, 22. прошлог месеца покрао је свога газду Марка Томића, кафеџију из Земуна, и однео му: једну новчаницу аустријску од 1000 круна; 7 новчаница аустријских од по 100 круна; 20 круна ситног новца; 10 купона Босанско-Херцеговачке Земалске Банке и један челичан сат без горњег капка. Он је стар 20 година, омаел, дежмекаст, носав, плећат, великих уста, кривих ногу у коленима у оделу је сомотском. — Акт Управе града Београда Бр. 12533.

Непознати крадљивац 2. овог месеца украо је Петру Паљићу, гимназисту из Београда, један иберцигер, боје зелене са монограмом „П.П.“ — Акт кварта дорћолског Бр. 1729.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

УХВАЋЕНИ

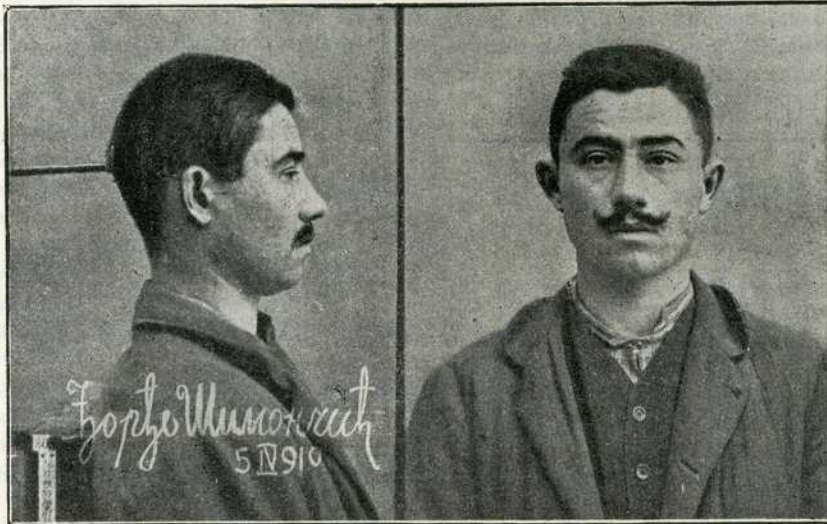
Драгомир Јовановић, чију смо потерницу донели у прошлом броју листа, ухваћен је те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

Владимир Здравковић, звани „Црни Влајко“, коцкар, чију смо слику донели у 12. броју од ове године, ухваћен је у Смедереву и отуда спроведен кварту теразијском који га је и тражио.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Ђорђе Шимончић, аустријски војни бегунац, коме је одређено да стално живи у Лесковцу, али коме се тамо није допадало, него је одатле дошао у Београд, 29. прошлог месеца, ухваћен је од стране органа кварта савамаалског пред жељезничком станицом, где је продавао једно ћебе фијакеристима. Кад је приведен кварту он је изјавио, да је то ћебе добио да га прода од неког Милана, чије презиме не зна, а са киме је радио у фабрици платна. Како је на ћебету био жиг млина „Захарија“ то је одмах позват сопственик млина и он је познао своје ћебе и изјавио: да су му те ноћи нестала два ћебета и један велосипед, и е тога за све тужи Ђорђа, који је дан раније ступио у млин као шлосерски радник и пошто је

крају извршио он није више ни долазио на посао,

Ђорђе је најенергичније одрицао крађу велосипеда све дотле, док се није појавио као сведок један ђебаџија, коме је Ђорђе нудио тај нови велосипед да прода за 80 динара, но како је наишао један жандарм, он, бојећи се да буде ухваћен, прислони велосипед уз зид и одатле побегне.

Даљом вештом истрагом утврђено је, да је Ђорђе, ноћу између 23. и 24. јануара ове године, извршио крађу златног сата са ланцем г. Милану Јелачи, бродарском капетану дунавског бродарског друштва. И пошто је сат нађен у једном заводу заложен, он је признао и ову крађу.

Како је Ђорђе признао да се у Београду бавио још од јануара месеца, и како он признаје само оне крађе, за које се несумњиво утврди његова кривица, то није искључена могућност да је он извршио још коју крађу било овде у Београду или у унутрашњости, е тога му се износи слика с молбом да сваки ко би ма шта знао о њему, јави то Управи Града Београда или кварту савамаалском.

Колико је препреден неваљалац, нека послуж и ово. Кад је пребегав у Србију он је изјавио да је то учинио из великог патриотизма, међу тим, један од његових другова из војске тврди, да је он и тамо био веома покварен, и главни повод његовом бегству био је овај случај: кад је бивши фелдмаршал аустријске војске, Грба,

вршио смотру у Нађ Кањижи, он се умео представити у хотелу, у коме је фелдмаршал био, као његов послани, и ту је на рачун његов банчио неколико ноћи. И кад је једне ноћи направно један експес јаче одговорности, он је морао побећи у Србију. Ђорђе је родом из Плока, стар 26 година, средњег раста, од особених знакова има на десној руци тетовирани знак у виду лентера, над којим је исписано његово име.

Т Р А Ж Е С Е

Мијат Пантић, тежак из Шуљковца, који је 26. прошлог месеца отумарао незнано куда, није се до данас вратио својој кући. Он је стар 68 година, малог раста у оделу сељачком. — Денеша начелника среза беличког Бр. 9384.

Светозар Марковић, продавац живине из Београда, отумарао је од своје куће још прошлог месеца и до данас се није вратио. Он је стар 44 године, раста средњег, бркова великих плавих. У оделу је грађанском са чизмама на ногама. — Акт комесара топчидерске полиције Бр. 950.

Владоје Крмановић, тежак из Вучака, отумарао је ноћу између 2. и 3-ег овог месеца од своје куће. Сумња се да је извршио самоубиство због дуге болести. Он је стар 65 година, раста средњег, косе седе, у сељачком оделу. — Денеша начелника среза расинеког Бр. 7107.

Петрија Секић, дојкиња материнског удружења, која је без отказа напустила службу, отумарала је некуд, а удружењу оставила своје дете.

Она је стара 30—35 година, раста средњег очију плавих, уста великих зуба веома покварених. — Акт кварта врачарског Бр. 3354.

Н А Ђ Е Н Л Е Ш

6. овог месеца Дунав је избацио на обалу у атару островачке општине један човечији леш, који је сав распаднат, стар је 22—24 године средњег раста, са здравим зубима без одела. — Денеша начелника среза рамског Бр. 5426.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У Доњем Милановцу ухваћена су два лица без путних исправа. Једно је изјавило да се зове **Петар Обрадовић**, из Јеловице у Црној Гори, старо је 20 година црномањасто у чоханом оделу, Друго је **Сава Трпковић**, из Ресића у Херцеговини, старо 25 година, црномањасто у штофаном оделу.

Ако би ко што знао о њима нека јави начелнику среза поречког са позивом на Бр. 2806.

К Р А Ђ Е С Т О К Е

Ноћу између 1. и 2. овог месеца, непознати крадљивци украли су Михајлу Антићу, тежаку из Сунске, два вола матора по 7. година. Један је длаке плаве а други шарене. — Денеша начелства округа моравског Бр. 3687.

Ноћу 30. прошлог месеца непознати крадљивац украо је Велимиру Радојичићу, из Раниловића, једну кобилу длаке алатасте, у задњу ногу путасту са жигом «К». Денеша начелника среза космајског Бр. 6787.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову крађу и крадљивце.

МАНГУП СТОКА

У Паланци среза јасеничког округа смердерског, нађена су 2 вола; један је длаке црне, а други длаке бело-жуте у десно око хорав. — Денеша начелника среза јасеничког округа смердерског Бр. 6902.

У општини лисовићској налазе се две мангуп кобиле, једна длаке кулашасте а друга доратасте, на челу цветаста. Обе су без жига и маторе 3 године. — Денеша начелника среза космајског Бр. 7158.

У Крушевцу 4. овог месеца нађен је један мангуп јунац, матор 2 године, длаке зелено сиве. — Денеша начелства округа крушевачког Бр. 3669.

НЕСТАЛА СТОКА

20. прошлог месеца, Јовану Југовићу, бившем бакалину из Београда, нестало је једно женско идребе, маторо две године, високо 140 см., длаке врне, цветаста, око уста рогушаста и лисаста, по трбуху рогушаста, на левој плећи белега од ране без длака, репа подсећеног. — Акт кварта врачарског Бр. 3311.

3. овог месеца Драгутину Танасијевићу, из Сремчице, нестало је кобиле длаке алатасте, цветаста, у две ноге путаста у лево око чакараста са жигом «К». — Денеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 4918.

Н А З Н А Њ Е

Комплети „Полицијског Гласника“ за 1908. и 1909. год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комплети у меком повезу за 1908. и 1909. год. могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.